

[Evan Jensen.] gode vilkår for vore ældre medborgere; en opgave, der står højt på den prioriteringsliste, vi nødvendigvis må arbejde under, da vore ressourcer som bekendt er begrænsede.

Det er væsentligt i den fordelingspolitik, der føres over skattepolitik, tilskuds- og socialpolitik, at der finder en afvejning sted over for de forskellige befolknings- og aldersgrupper. Vi har lige stiftet bekendtskab med von Eyben-udvalgets påvisning af det økonomiske behov i forbindelse med ungdommens uddannelse. Nævnes kan jo også de forpligtelser, vi har over for børn og unge, der ikke er under uddannelsesfonden, men som måske mangler institutioner, eksempelvis vuggestuer, børnehaver og fritidshjem. Vor pensionslovgivning, som vi kender den i dag, koster også et væsentligt beløb, og hvis socialdemokratiets forslag blev ført ud i livet, ville udgiften til folke-, invalide- og enkepension stige med næsten 2 milliarder kr. Spørgsmålet bliver derefter hensynet til de erhvervsaktive, som jo heller ikke må glemmes, når en afvejning mellem befolkningsgrupperne skal finde sted. Fra venstres side er vi meget interesserede i at stræbe mod et harmonisk samfund, hvor de ældre medborgere indtager deres ligeberettigede plads.

Der kan også i høj grad være trykproblemer for de ældre, men disse løses ikke alene gennem de kontante ydelser, f. eks. i form af folkepension og tillægspension. Der er også hele det brede felt af ydelser i form af plejehjem, pensionistboliger, hjemmehjælp og andre ting, der falder ind under omsorgsloven i øvrigt. Det er helt afgørende nødvendigt, at vi har midler til også at løse disse opgaver.

Der er i det hele taget god grund til at tage hele spørgsmålet om de ældres samfundsmæssige placering op i forbindelse med diskussionen om pensionernes størrelse; det er nemlig forkert at tro, at det er pensionernes størrelse alene, der gør pensionisttilværelsen acceptabel. Vi har lægernes udtalelser for, at inaktivitet og den permanente nagende følelse af at være tilovers direkte fører til sygelige tilstande, og at mange af alderdomssygdommene fremkaldes af, at de ældre ofte føler sig placeret uden for det øvrige samfund. Vi har ældre, som i allerhøjeste grad har behov for pension, før

de fylder 67 år, bl. a. fordi de ikke er i stand til at udføre et arbejde, hvilket begrunder ønskerne om en yderligere førtidspensionsmulighed. Men vi har til gengæld også ældre, som — hvis der fandtes beskyttet eller halvbeskyttet beskæftigelse i tilstrækkeligt omfang, måske efter principperne for de handicappede — kunne udføre et samfundsgavnligt arbejde, som kunne give dem en følelse af fremdeles at høre til samfundet. En sådan politik, udbygning af omsorgsloven og muligheder for fortsat tilknytning til samfundet af de ældre, er ønsker, som jeg vil kalde for en aktiv alderdomspolitik. Den sigter mod at styrke de ældres kontakflader. Rigt varierede foranstaltninger af denne art og fleksible pensionsgrænser må vi også have råd til i de kommende år.

Som det er fremgået af socialministerens tale, er regeringen indstillet på at tage spørgsmålet om de sociale pensioner op med henblik på et lovgivningsinitiativ. Må jeg minde om, at vi jo også har siddende en socialreformkommission, der arbejder med disse spørgsmål, og det var vel ikke helt urimeligt, om de overvejelser, jeg ved foregår i den kommission, også kunne indgå i denne pensionsreform, som vi skal have vedtaget her i folketinget.

Socialdemokratiets forslag til folketingsbeslutning indeholder tanker, som vi ikke er fremmede over for i venstre. Formen kan vi diskutere. Forslaget er jo delt op i 2 hovedafsnit; måske skulle man have delt forslaget i 3 hovedafsnit, således at punkt 8 i andet afsnit stod for sig selv.

Der foreslås bl. a. en automatisk regulering af folke-, invalide- og enkepensionerne i forhold til lønudviklingen på arbejdsmarkedet. Til det afsnit vil jeg gerne sige, som det allerede er fremhævet her i dag, at et sagkyndigt udvalg afgav en betænkning i 1961 om en sådan automatisk regulering. Denne betænkning er jo forslagsstillerne bekendt, og det er vel derfor, at den tidligere socialminister ikke i tiden fra 1961 til 1968 har fremsat et sådant forslag. I betænkningen gøres det nemlig gældende, at de størrelser, der eventuelt kunne komme på tale som reguleringsgrundlag, måtte forkastes, enten fordi de var uhensigtsmæssige, eller fordi de var uanvendelige. Disse grundlagsstørrelser fremkommer for sent. Regulering kan først ske med et eller flere års forsin-